

Sygn. akt I C 431/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Tomasz Kalsztein

Protokolant: Ewa Jarzębska

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę i ustalenie

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. W. kwotę:
  - a. 45.000,00 zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
  - b. 4.912,91 złotych (cztery tysiące dziewięćset dwanaście złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. W. kwotę 3.457,69 zł (trzy tysiące czterysta pięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwotę 1.592,72 zł (jeden tysiąc pięćset dziewięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa,
5. nieuiszczone przez powoda K. W. koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 431/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 maja 2013 r. powód K. W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. W.:

- kwoty 50.000 zł z tytułu zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 4.912,91 zł z tytułu odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2013 r. do dnia zapłaty,

- renty miesięcznej na zwiększone potrzeby w kwocie po 1.083 zł miesięcznie począwszy od 1 maja 2013 r., płatnej z góry do dnia 10. każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami od 15 maja 2013 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przeszłości,

a także ustalenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące powstać u powoda w przyszłości skutki wypadku oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych lub zestawienia kosztów, złożonych do akt sprawy przed zamknięciem rozprawy.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w dniu 30 stycznia 2013 r. na parkingu sklepu Castorama przy ul. (...) w Ł. poślizgnął się na oblodzonej, niezabezpieczonej kostce betonowej i upadł, w wyniku czego doznał obrażeń ciała w postaci złamania okołoprotezowego kości udowej prawej. Powód był hospitalizowany, uległ operacji, obecnie zaś posiada dużą bliznę. W wyniku wypadku powód doznał rozlicznych ograniczeń i cierpień. Powód był całkowicie unieruchomiony, wymagał pomocy żony zarówno w okresie hospitalizacji jak i przez okres dalszych 3 miesięcy w wymiarze 14 dni po 3 godziny dziennie oraz w wymiarze 76 dni po 4 godziny dziennie, co daje w sumie kwotę 4.313 zł. Powód poniósł również koszty zakupu leków w kwocie 50 zł, zakupu kuli w kwocie 70 zł, a także wykonania kserokopii historii choroby w kwocie 26,91 zł. Co więcej, powstała szkoda związana była w ocenie powoda z kosztami dojazdów do placówek medycznych, które odbywały się pojazdem R. (...) i których koszt wyniósł 453 zł (546 km x 0,8358 zł/km). Następstwa wypadku w przekonaniu powoda w sposób istotny ograniczają jego codzienne funkcjonowanie, albowiem nadal potrzebuje on pomocy osób bliskich przy większości czynności dnia codziennego w wymiarze , co uzasadnia zasądzenie na jego rzecz renty w wysokości 1.083 zł miesięcznie (22 dni robocze x 3 h x 9,5 zł + 8 dni x 3 h x 19 zł).

(...) sp. z o.o. ubezpieczona była w dniu wypadku u pozwanego.

/pozew k. 2 – 9/

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny zwolnił powoda K. W. od kosztów sądowych częściowo, a mianowicie w zakresie opłaty sądowej od pozwu powyżej kwoty 2000 zł oraz w zakresie wydatków powyżej kwoty 600 zł oraz oddalił wnioski powoda o zwolnienie od kosztów sądowych w pozostałej części.

/postanowienie z dn. 7.06.2013 r. k. 50 – 51/

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział III Cywilny Odwoławczy oddalił zażalenie powoda na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny z dnia 7 czerwca 2013 r.

/postanowienie z dn. 4.07.2013 r. w sprawie III Cz 1258/13 k. 61 – 64/

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 listopada 2013 r. pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, iż Castorama Polska w dniu 30 stycznia 2013 r. korzystała z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i posiadanego mienia z zasięgiem obejmującym całą Polskę na podstawie umowy zawartej z pozwanym, potwierdzonej polisą nr (...). Pozwany wskazał, iż nie uznaje powództwa, albowiem jest ono bezzasadne, nieudowodnione i jako takie powinno ulec oddaleniu w całości. W ocenie pozwanego w dniu zdarzenia temperatura powietrza była dodatnia, nie występowały opady śniegu, a jedynie deszczu. Nawierzchnia była zatem co prawda mokra, ale nie oblodzona. W konsekwencji strona powodowa nie udowodniła, aby do zdarzenia doszło wskutek nieprawidłowego działania lub zaniechania ubezpieczonego. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut co najmniej 80% przyczynienia się powoda do powstania szkody. Pozwany podniósł, iż żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł jest nadmierne i nieudowodnione. Pozwany

zakwestionował również związek przyczynowy między dochodzonymi przez powoda kwotami odszkodowania a zdarzeniem szkodzącym, istnienie zwiększonych potrzeb uzasadniających zasądzenie na rzecz powoda renty i ustalenia odpowiedzialności na przyszłość oraz zasadność żądania odsetek od dat wskazanych w pozwie wskazując, iż roszczenie z tytułu zadośćuczynienia wymagalne jest dopiero od wydania wyroku.

/odpowiedź na pozew z dn. 21.11.2013 r. k. 77 – 85/

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczas zajęte stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Castorama Polska w dniu 30 stycznia 2013 r. korzystała z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i posiadanego mienia z zasięgiem obejmującym całą Polskę na podstawie umowy zawartej z pozwanym, potwierdzonej polisą nr (...).

/okoliczność przyznana przez pozwanego, polisa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej k. 151 – 154/

W dniu 30 stycznia 2013 r. około godziny 8.30 K. W. idąc powoli w stronę sklepu Castorama i nie trzymając nic w dłoniach poślizgnął się na parkingu przed sklepem i doznał urazu biodra. Po powiadomieniu przez przypadkowego klienta do powoda przyszli pracownicy ochrony sklepu. Pogotowie wezwane przez świadka zdarzenia zabrało powoda do szpitala.

/notatka służbowa pracownika ochrony z dn. 30.01.2013 r. k. 255, korespondencja email. k. 252 – 254, protokół zdarzenia k. 256 – 257, dokumentacja fotograficzna k. 258, dowód z zeznań świadka W. P., protokół rozprawy z dn. 4.04.2014 r. k. 330 – 339, dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, protokół rozprawy z dn. 11.04.2016 r. k 489 i v./

Dnia 30 stycznia 2013 r. była odwilż. W dniu zdarzenia padał deszcz, nawierzchnia parkingu była bardzo śliska. Nie było śniegu. Na powierzchni kostki znajdowała się woda, a pod nią warstwa lodu zalegająca na parkingu.

/dowód z zeznań świadków A. A., K. P. i W. P., protokół rozprawy z dn. 4.04.2014 r. k. 330 – 339, korespondencja email k. 252 – 254, dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, protokół rozprawy z dn. 11.04.2016 r. k 489 i v./

W dniu zdarzenia szkodzącego parking pozwanego nie był odśnieżany ani posypany piaskiem. W pewnych miejscach parking był posypany solą, jednak mimo wszystko nawierzchnia pozostawała śliska.

/bezsporne, korespondencja email k. 254, dowód z zeznań świadków A. A. i W. P., protokół rozprawy z d. 4.04.2014 r. k. 330 – 339/

Pozwany ponosi odpowiedzialność jedynie do wysokości sum gwarancyjnych wskazanych w umowach ubezpieczenia.

Zgodnie z § 3 ust. 1 OWU przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego w zakresie wynikającym z powszechnie obowiązujących przepisów prawa za szkody rzeczowe i osobowe.

Stosownie do treści § 5 OWU w granicach swojej odpowiedzialności, do wysokości sumy gwarancyjnej, A. zobowiązany jest do:

- 1) zbadania zasadności wysuwanych przeciwko Ubezpieczonemu roszczeń,
- 2) wypłaty odszkodowania, które Ubezpieczony zobowiązany jest zapłacić osobie poszkodowanej z tytułu ryzyk określonych w umowie ubezpieczenia w granicach wyznaczonych w umowie ubezpieczenia i którego wysokość została ustalona przez A. na podstawie uznania roszczenia, ugody lub prawomocnego orzeczenia Sądu.

/OWU zatwierdzone uchwałą Zarządu nr 86/2010 k. 101 – 112/

Powód w związku z doznanymi w zdarzeniu z dnia 30 stycznia 2013 r. obrażeniami poniósł następujące koszty:

- zakupu w dniu 6 lutego 2013 r. kuli inwalidzkiej uchylnej w kwocie 70 zł brutto,
- wykonania w dniu 9 kwietnia 2013 r. kserokopii dokumentacji medycznej w kwocie 26,91 zł brutto,
- dojazdu do placówek medycznych samochodem osobowym marki R. (...) w łącznej kwocie 453 zł.

/faktura VAT nr (...) k. 31, faktura VAT nr (...) k. 32, wykaz przejazdów k. 33, kserokopia dowodu rejestracyjnego samochodu osobowego marki R. (...) należącego do powoda k. 34/

Szkoda została zgłoszona przez powoda pozwanemu w dniu 1 lutego 2013 r.

/bezsporne, formularz k. 156, pismo pozwanego z dn. 8.02.2013 r. k. 43, akta szkody k. 157 – 158/

Pismem z dnia 15 kwietnia 2013 r. pełnomocnik powoda zgłosił pozwanemu (doręczonym dnia 29 kwietnia 2013 r.) oraz jego pełnomocnikowi (wezwanie doręczone dnia 30 kwietnia 2013 r.) szkodę z dnia 30 stycznia 2013 r. oraz wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 4.912,91 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty zakupu kuli, leków, dojazdów do placówek medycznych oraz opieki nad poszkodowanym, a także przyznania poszkodowanemu miesięcznej renty na zwiększone potrzeby w kwocie po 1.083 zł miesięcznie począwszy od dnia 1 maja 2013 r. i na przyszłość, płatnej z góry do 10 dnia każdego miesiąca.

/zgłoszenie szkody z dn. 15.04.2013 r. k. 37 – 41, potwierdzenie odbioru przesyłek k. 42/

Stawka pełnej odpłatności za usługi opiekuńcze w dni powszednie od poniedziałku do piątku na terenie miasta Ł. w okresie od lipca 2009 r. do chwili obecnej wynosi 9,5 zł/h, zaś w soboty, niedziele i święta o 100% więcej stawki.

/pismo (...) Komitetu Pomocy (...) w Ł. z dn. 16.08.2010 r. k. 36/

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany nie uznał swojej odpowiedzialności za zdarzenie szkodzące i decyzją z dnia 24 września 2013 r. odmówił wypłaty odszkodowania.

/bezsporne, decyzja z dn. 24.09.2013 r. k. 116 – 127/

Konsultant medyczny uznał, iż powód w wyniku zdarzenia z dnia 30 stycznia 2013 r. doznał złamania okołoprotezowego trzonu kości udowej prawej, wskutek czego doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 7%. W ocenie konsultanta powód wymagał opieki osób trzecich po wyjściu ze szpitala przez okres 4 miesięcy w wymiarze 4 godzin dziennie.

/opinia lekarska k. 248/

Usługę odśnieżania na rzecz sklepu (...) sp. z o.o. przy ul. (...) w dniu zdarzenia szkodzącego świadczyła firma (...).

/korespondencja email k. 254, umowa o świadczenie usług w zakresie odśnieżania z dn. 5.11.2012 r. k. 261 – 263/

Powód był hospitalizowany 10 dni. W czasie pobytu w szpitalu żona odwiedziła powoda około 2 – 3 razy. Powód nie miał założonego opatrunku gipsowego, tylko zespolenie. Po wyjściu ze szpitala powód po domu poruszał się tylko do toalety o kulach, poza tym cały czas leżał. Powodem opiekowała się żona i dzieci – szykowano powodowi posiłki oraz pomagano w czynnościach higienicznych. Na złamanej nodze powód zaczął stawać po 3 miesiącach. Z kulami powód chodził do sierpnia 2013 r.

Przez około 5 miesięcy po wypadku powód nie wykonywał żadnych prac w domu jednorodzinnym, w którym zamieszkuje.

4 lata przed wypadkiem powód miał operację kręgosłupa. Rok przed wypadkiem powód miał założoną endoprotezę stawu biodrowego. Po tych operacjach powód był sprawny.

Na rehabilitację powód jeździł sam samochodem.

Powód do chwili obecnej nie powrócił do pełnej sprawności - nie może ukucnąć, skarży się na ból nogi.

/dowód z zeznań świadka E. W. (1), protokół rozprawy z d. 4.04.2014 r. k. 330 – 339, dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, protokół rozprawy z dn. 11.04.2016 r. k 489 i v./

Powód z tytułu zdarzenia z dnia 30 stycznia 2013 r. otrzymał odszkodowanie z ubezpieczenia grupowego z zakładu pracy w kwocie około 3.000 zł, gdzie opłaca składki oraz z ZUS z tytułu uszczerbku na zdrowiu w kwocie około 4.900 zł.

/bezsporne, dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, protokół rozprawy z dn. 11.04.2016 r. k 489 i v./

Powód w szpitalu przez pierwsze 3 dni leżał ze złamaną nogą na wyciągu ze względu na endoprotezę. Miał kości zespolone płytą, otrzymywał leki przeciwbólowe a następnie przeszedł operacyjny zabieg zespolenia kości. Po operacji po 7 dniach powodowi zdjęto szwy i wyszedł do domu.

W domu powód sporadycznie brał leki przeciwbólowe i miał kilkanaście zastrzyków przeciwzakrzepowych. Po 3 miesiącach powodowi pozwolono opierać się na nodze. Do końca czerwca 2013 r. powód opierał się o dwie kule, a następnie do końca września o jedną. Na początku września powód zaczął chodzić bez kuli.

Powód odbywał jeden 14 – dniowy turnus rehabilitacji – zabiegi w polu magnetycznym i ćwiczenia izometryczne.

Powód nadal pracuje w firmie, w której pracował w dniu zdarzenia. Przez pierwsze pół roku po wypadku był na zwolnieniu lekarskim, a następnie na zasiłku rehabilitacyjnym.

/dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, protokół rozprawy z dn. 11.04.2016 r. k 489 i v./

W 2010 roku powód miał operację kręgosłupa z powodu wypadnięcia dysku. W 2011 r miał wykonana artroskopię prawego biodra. W 2012 r. wykonano wszczepienie endoprotezy lewego stawu biodrowego.

Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony do szpitala im. J.. Po wykonaniu badań CT i zdjęć RTG stwierdzono u powoda złamanie okołoprotezowe trzonu prawego uda. W wykonanym badaniu CT stwierdzono u powoda widoczną szczelinę złamania w połowie długości trzonu kości udowej prawej z kątowym ustawieniem odłamów tuż poniżej protezy. Powód został przyjęty do oddziału ortopedyczno – urazowego, gdzie pozostawał do dnia 11 lutego 2013 r. Zastosowano leczenie operacyjne. W dniu przyjęcia założono wyciąg bezpośredni za dalszą nasadę prawej kości piszczelowej. Po trzech dniach wykonano operację. Złamania zespolono metalową płytą dynamiczną łącząc ją z kością przy pomocy 7 wkrętów. Dodatkowo do zespolenia użyto 4 pętli drutu chirurgicznego. Po zabiegu powód mógł chodzić przy pomocy dwóch kul i nie obciążając operowanej kończyny. Powód otrzymał zalecenie dalszego stosowania leku przeciwzakrzepowego clexane 0,4 30 amp w codziennych iniekcjach podskórnych. Powód przez 3 miesiące chodził przy pomocy dwóch kul i nie obciążając operowanej kończyny. Później powód zaczął stopniowo obciążać prawą kończynę dolną. Przez kolejne 3 miesiące chodził pomagając sobie dwiema kulami. W ośrodku rehabilitacyjnym w B. miał wykonany dwutygodniowy cykl zabiegów z zakresu fizjo - i fizykoterapii. Po upływie pół roku od operacji odstawił jedną z kul. Drugą posługiwał się przez dalsze 3 miesiące.

/dokumentacja medyczna k. 161 – 247, k. 350 – 380, /dowód z przesłuchania powoda w charakterze strony, protokół rozprawy z dn. 11.04.2016 r. k. 489 i v. /

Z punktu widzenia chirurgii ortopedycznej powód K. W. w wyniku upadku w dniu 30 stycznia 2013 r. w zakresie narządów ruchu doznał tzw. okołoprotezowego złamania trzonu prawej kości udowej. Ponadto występuje u niego stan po operacji przepukliny dyskowej kręgosłupa lędźwiowego w 2011 r. i wszczępieniu endoprotezy totalnej prawego stawu biodrowego w styczniu 2012 r. Po zastosowanym leczeniu operacyjnym i postępowaniu usprawniającym obecnie pozostaje blizna z przepukliną mięśniową, niewielkie ograniczenie ruchomości prawego stawu biodrowego, umiarkowany okresowy zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności.

Uszczerbek na zdrowiu powoda na skutek obrażeń doznanych w czasie upadku w dniu 30 stycznia 2013 r. w zakresie narządów ruchu wynosi obecnie łącznie 11%, przy czym w zakresie 6% jest to uszczerbek stały wynikający z poz. 147a), w zakresie 5% jest to uszczerbek długotrwały, wynikający z poz. 149 (zał. do rozporządzenia ministra Pracy i Polityki Społecznej z dn. 18.12.2002 r. (poz. 1974) opubl. w Dz.U. Nr 234 z dn. 18.12.2002 r.).

Istnieje możliwość usunięcia 5% długotrwałego uszczerbku poprzez usunięcia metalowych elementów zespolenia po złamaniu i zamknięcia przepukliny, jednakże nie można wykluczyć, że związane będzie z tym co najmniej czasowe osłabienie kości udowej w tym miejscu i zwiększenie ryzyka ponownego złamania. Istnieje możliwość wykonania znacznie mniej rozległego zabiegu polegającego tylko na plastyce przepukliny mięśniowej.

Zakres cierpień fizycznych i psychicznych powoda w związku z doznanymi w dniu 30 stycznia 2013 r. obrażeniami narządów ruchu był duży, co jest związane z doznawanym bólem, pobytem w szpitalu, założeniem wyciągu bezpośredniego, dużym zabiegiem operacyjnym, chodzeniem przez ponad pół roku przy pomocy kul, także bez możliwości prawidłowego obciążania operowanej kończyny, ćwiczeniami i zabiegami usprawniającymi, ograniczeniami w sprawności.

Ze względu na doznane w dniu 30 stycznia 2013 r. obrażenia narządów ruchu występowała potrzeba szerokiej pomocy osób trzecich przez okres ok. 3 miesięcy po wypadku przeciętnie w ciągu ok. czterech godzin dziennie. Dotyczyło to początkowo pomocy w niektórych czynnościach higienicznych, ubieraniu się, wyręczania we wszystkich czynnościach związanych z koniecznością użycia jednocześnie kończyn górnych i stania, chodzenia, przenoszenia przedmiotów. Przez okres kolejnych 3 miesięcy po wypadku u powoda występowała potrzeba częściowej pomocy osób trzecich przeciętnie w ciągu dwóch godzin dziennie, co dotyczyło asekuracji w niektórych czynnościach higienicznych, wyręczania lub pomocy praktycznie we wszystkich czynnościach związanych z koniecznością użycia jednocześnie kończyn górnych i nieco dłuższego stania, chodzenia, przenoszenia przedmiotów. U powoda występowała potrzeba okresowej pomocy osób trzecich przez dalsze 2 miesiące po zdarzeniu w zakresie przeciętnie jednej godziny dziennie, co dotyczyło wyręczania lub pomocy w czynnościach związanych z koniecznością długotrwałego stania, chodzenia, przenoszenia cięższych przedmiotów, wchodzenia z nimi na podwyższenia. Powód ze względu na doznane urazy narządów ruchu obecnie nie wymaga pomocy innych osób w wykonywaniu codziennych czynności.

Powód powinien pozostawać pod kontrolą chirurga ortopedy. Wskazane są okresowe konsultacje co pół roku.

Brak jest podstaw do stwierdzenia, że wcześniejszy zabieg operacyjny wykonany na kręgosłupie powoda w 2011 r. miał znaczący wpływ na zaistnienie przedmiotowego zdarzenia, przebieg i skutki późniejszego leczenia.

Fakt implantacji endoprotezy w prawym stawie biodrowym miał, najprawdopodobniej, wpływ na zaistnienie u powoda złamania trzonu prawej kości udowej w dniu 30 stycznia 2013 r. W czasie upadku doszło do złamania kości tuż poniżej końca trzpienia endoprotezy, który znajduje się w kanale szpikowym. Na tym poziomie dochodzi do zwiększonych naprężeń w czasie wysiłku, także w czasie upadku.

Rokowania na przyszłość powoda należy określić jako raczej dobre. Złamanie zrosło się w anatomicznym ustawieniu odłamów. Powód odzyskał zbliżony do prawidłowego zakres ruchomości prawego stawu biodrowego. Pozostająca przepuklina mięśniowa, jeżeli nadal będzie sprawiała znaczące dolegliwości, może być usunięta stosunkowo

niewielkim zabiegiem operacyjnym. W chwili obecnej powód już nie wymaga dalszego specjalistycznego postępowania usprawniającego ani stosowania leków. Jeśli zabiegi będą jeszcze wykonywane i przyjmowane będą leki, to ze względnych wskazań wynikających z werbalizowanych dolegliwości. Wskazane jest utrzymywanie zwykłej codziennej aktywności.

Obecnie powód może wykonywać wszystkie czynności, jakie wykonywał przed wypadkiem, nawet jeśli nie tak samo sprawnie i szybko jak przedtem.

Koszt prywatnej wizyty u ortopedy kształtuje się obecnie na poziomie 100 – 130 – 160 zł w zależności od kwalifikacji specjalisty i renomy ośrodka, w którym przyjmuje.

/dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej A. W. z dn. 9.11.2014 r. k. 390 – 392, pisemna uzupełniająca opinia z dn. 16.02.2015 r. k. 414/

Z neurologicznego punktu widzenia w wyniku wypadku z dnia 30 stycznia 2013 r. powód doznał złamania okołoprotezowego kości udowej prawej. W wyniku przedmiotowego wypadku powód nie doznał uszkodzenia ani uszczerbku na zdrowiu w zakresie układu nerwowego.

Z przyczyn neurologicznych powód nie wymagał opieki osób trzecich ani okresowych konsultacji lekarskich.

/dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii i toksykologii klinicznej z dn. 5.01.2015 r. k. 404 – 410/

Z punktu widzenia chirurgii plastycznej blizna pooperacyjna prawego uda u powoda pozostaje w związku przyczynowym z doznany przez niego w dniu 30 stycznia 2013 r. urazem odniesionym w wypadku losowym opisanym w sprawie i jest następstwem chirurgicznego leczenia skutków tego wypadku.

W bliższym, środkowym i dalszym odcinku uda prawego na jego powierzchni bocznej widoczna jest blizna pooperacyjna, liniowa, przebiegająca pionowo na prawie całej długości uda, o długości 270 cm i szerokości 4 – 7 mm, sino – różowo – brunatna, „drabinkowata” z licznym, prostopadłym do jej przebiegu bliznami po szwach chirurgicznych o dł. 17 mm. Blizna ma charakter trwały i nieodwracalny. Cierpienia fizyczne związane z blizną miały miejsce przez 4 doby po operacji, w okresie obrzękowym gojenia się rany. Obecnie blizna nie jest bolesna, nie wymaga dalszego leczenia, ani nie stanowi jakiegokolwiek przyczyny cierpienia psychicznego u powoda.

Spowodowany blizną, oceniany wyłącznie z punktu widzenia chirurgii plastycznej i rozumiany jako uszczerbek na zdrowiu powoda jest trwały i wynosi 5% (§ 149 pkt M).

Ogólny stan zdrowia powoda jest dobry. Rokowanie na przyszłość również jest dobre.

Blizna nie jest konsekwencją zabiegu wszczepienia endoprotezy biodra

/dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii plastycznej C. D. z dn. 4.06.2015 r. k. 443 – 444, uzupełniająca opinia biegłego z dn. 28.08.2015 r. k. 462, uzupełniająca opinia z dn. 11.11. (...). k. 478/

Stawka za roboczogodzinę za opiekę osób trzecich przez opiekunów (...) Komitetu Pomocy (...) w Ł. w okresie wypadku powoda wynosiła 9,5 zł w dni robocze i 19 zł w weekendy i święta.

/okoliczność znana z urzędu/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o materiał dowodowy przedstawiony przez strony w toku postępowania. Sąd pominął dokumentację fotograficzną (k. 128) oraz raport z likwidacji szkody (k. 129 – 148) oraz zlecenie tej likwidacji i fakturę za jej wykonanie (k. 127 i k. 149) jako stanowiące dokumenty prywatne na okoliczności zaprzeczone

przez powoda, a zatem nie mogące stanowić dowodu w sprawie. Sąd pominął również część dokumentacji znajdującej się w aktach szkody w tym zakresie, w jakim została ona powtórzona w złożonej wcześniej przez strony dokumentacji.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powód dochodził od pozwanego, będącego ubezpieczycielem, roszczeń z tytułu doznanych przez niego krzywdy i szkody w wyniku poślizgnięcia się na parkingu sklepu Castorama przy ul. (...) w Ł.. Strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność za zdarzenie z 30 stycznia 2013 r. zarówno co do zasady jak i co do wysokości wskazując, iż strona powodowa nie udowodniła, aby do zdarzenia doszło wskutek nieprawidłowego działania lub zaniechania ubezpieczonego, podnosząc zarzut co najmniej 80% przyczynienia się powoda do powstania szkody, a także okoliczność, iż żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł jest nadmierne i nieudowodnione, a nadto, że pozwany zakwestionował również związek przyczynowy między dochodzonymi przez powoda kwotami odszkodowania a zdarzeniem szkodzącym, istnienie zwiększonych potrzeb uzasadniających zasądzenie na rzecz powoda renty i ustalenia odpowiedzialności na przyszłość oraz zasadność żądania odsetek od dat wskazanych w pozwie wskazując, iż roszczenie z tytułu zadośćuczynienia wymagalne jest dopiero od wydania wyroku.

Obowiązek utrzymywania nieruchomości w należyтым stanie, tj. takim, który nie stwarza zagrożenia dla osób korzystających z tej nieruchomości obciąża właściciela wywodzi się z samej istoty prawa własności. Na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U.2013.260 j.t.) drogi, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg są drogami wewnętrznymi. Budowa, przebudowa, remont, utrzymanie, ochrona i oznakowanie dróg wewnętrznych oraz zarządzanie nimi należy do zarządcy terenu, na którym jest zlokalizowana droga, a w przypadku jego braku – do właściciela tego terenu (ust. 2). Obowiązek właścicieli nieruchomości w zakresie należytego utrzymywania w okresie zimowym nieruchomości wyznacza również Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Miasta Ł. jako akt prawa miejscowego stanowiący źródło prawa i przewidujący, iż właściciele nieruchomości obowiązani są m.in. do uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z tych części nieruchomości, które służą do użytku publicznego, tak by nie powodowało to zakłóceń w ruchu pieszych lub pojazdów.

Podstawę odpowiedzialności właścicieli i zarządców nieruchomości za nienależyte utrzymanie parkingów prywatnych określa art. 415 k.c. poprzez stwierdzenie, że obowiązany do naprawienia szkody jest ten, kto wyrządził szkodę ze swojej winy innej osobie na skutek swojego działania lub zaniechania. Powyższe potwierdza Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 2005 r., w którym wskazał, iż jeżeli z winy zarządcy drogi doszło na niej do niebezpiecznego wypadku, to ponosi on odpowiedzialność na zasadzie winy (sygn. akt II CK 719/04, niepubl.).

Zgodnie z normą art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż bezspornym było, że właścicielem i zarządcą parkingu, na którym doszło do zdarzenia będącego źródłem szkody, jest (...) Sp. z o.o., której ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej udziela pozwana. W sprawie bezspornym pozostawało, iż przyczyną szkody doznanej przez powoda było poślizgnięcie się przez niego na nawierzchni parkingu. (...) sp. z o.o. nie podjęła działań zmierzających do utrzymania pozostającego w jej zarządzie parkingu w stanie wykluczającym narażenie użytkowników na wypadek pozostający w adekwatnym związku przyczynowym ze nawierzchni. Sąd, opierając się głównie na zeznaniach świadków A. A., K. P. i W. P. oraz na dowodzie z przesłuchania biegłego ustalił, iż przyczyną poślizgnięcia się powoda na oblodzonej nawierzchni parkingu. W chwili zdarzenia szkodzącego parking przed sklepem (...) nie był należyście zarządzany i utrzymany, tj. zabezpieczony przed skutkami zimy, albowiem pod warstwą wody pozostawała na nawierzchni parkingu warstwa topiącego się lodu, który czynił parking bardzo śliskim. Ustalając powyższą okoliczność Sąd oparł się przede wszystkim na dowodzie z zeznania W. P., jako świadka będącego osobą obcą dla stron, znającą powoda jedynie z widzenia i będącego przypadkowym świadkiem zdarzenia. Fakty te przemawiają za

uznaniem zeznań świadka za w pełni obiektywne, rzetelne i zasługujące na przyznanie im wiary. Zeznania W. P. w tym zakresie potwierdzają tożsame zeznania świadka A. A. oraz przesłuchanie powoda w charakterze strony. Okoliczności pozostawania warstwy lodu na powierzchni parkingu nie zaprzeczył także świadek K. P., będący pracownikiem ochrony sklepu, ani kierownik ochrony podpisujący raport ze zdarzenia i następnie współpracujący z firmą likwidującą szkodę powoda.

W ocenie Sądu zaniechanie (...) sp. z o.o. nosiło również znamiona czynu zawinionego w postaci winy nieumyślnej albowiem przy winie nieumyślnej sprawca przewidując możliwość wystąpienia szkody bezpodstawnie przypuszcza, iż do zdarzenia szkodzącego nie dojdzie, bądź też nie przewiduje możliwości wystąpienia skutków szkody wbrew powinności i możliwości ich przewidzenia. W przekonaniu Sądu zatem (...) sp. z o.o. dopuściła się niedbalstwa w postaci niezachowania staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (art. 355 k.c.). Winna bowiem była powziąć takie środki ostrożności, które zmierzałyby do należytego zabezpieczenia parkingu znajdującego się w jej zarządzie przed skutkami zimy. Powszechnie wiadomym jest, iż śliskie nawierzchnie są przyczyną poślizgnięć i w konsekwencji uszkodzeń ciała pieszych. Tymczasem Sąd w oparciu o zeznania świadków ustalił, iż parking był jedynie miejscowo posypany solą, która ulegała rozpuszczeniu nie usuwała całkowicie lodu. Parking nie był w ogóle posypany piaskiem i w dalszym ciągu pozostawał bardzo śliski.

Wobec zatem ustalenia, iż (...) sp. z o.o. nienależyście wywiązała się z obowiązku prawidłowego zarządzania i utrzymania parkingu sklepu, Sąd ustalił odpowiedzialność pozwanego za zdarzenie co do zasady.

W ocenie Sądu chybionym okazał się zarzut pozwanego dotyczący przyczynienia się poszkodowanego do zaistnienia zdarzenia z dnia 30 stycznia 2013 r. w 80%. Art. 362 k.c. przewiduje, iż jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Ciężar wykazania, iż powód przyczynił się do szkody tj. naruszył zasady ostrożności uzasadniające przyjęcie jego współodpowiedzialności w zaistnieniu zdarzenia spoczywa na stronie tę okoliczność kwestionującej. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie pozwany tę okoliczność podnoszący, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie zdołał wykazać, iż powód w jakikolwiek sposób przyczynił się do zaistnienia zdarzenia i jego wysokości. Powód poruszał się po parkingu w obuwiu zimowym, szedł wolno i ostrożnie, niczego nie trzymał w rękach. Twierdzenie pozwanego pozostało zatem gołosłowne wobec braku zgłoszenia jakichkolwiek dalszych środków dowodowych mogących wykazać jego prawdziwość. Pieszy poruszając się oficjalnym ciągiem komunikacyjnym ma prawo oczekiwać, iż podmiot odpowiedzialny za stan parkingu będzie go utrzymywał w należyтым porządku. Przyjęcie konieczności antycypowania przez pieszych możliwości znajdowania się pod warstwą wody lodu, prowadziło do niedopuszczalnego przerzucenia ciężaru dowodu na poszkodowanych pieszych i w konsekwencji pozbawienia ich ochrony. Z uwagi na powyższe Sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż powód przyczynił się do zaistnienia szkody.

W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia możliwym jest przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (szkodę niemajątkową), wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych (art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c.). W judykaturze i piśmiennictwie istnieje ugruntowane stanowisko, iż zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, stanowiący wyraz ochrony sfery dóbr niemajątkowych i jako takie musi mieć odczuwalną wartość ekonomiczną (zob. uchwała SN z 8.12.1973 r., III CZP 37/73, OSN 1974, Nr 9, poz. 145; zob. też wyr. SN z 22.5.1990 r., II CR 225/90, Legalis; wyr. SN z 8.8.2012 r. I CSK 2/12, Legalis). Jednocześnie zauważa się, iż zadośćuczynienie nie może być nadmierne – jego wysokość winna być umiarkowana, co oznacza, że nie może być ono ani rażąco wygórowane, ani rażąco niskie (por. wyr. SN z 9.7.1970 r., III PRN 39/70, OSN 1971, Nr 3, poz. 53). Wysokość zadośćuczynienia winna być ustalona w oparciu o ocenę całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Kryteria oceny winny być z jednej strony zobiektywizowane, z drugiej zaś koniecznym jest ustalanie rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy przy uwzględnieniu indywidualnych okoliczności danego przypadku (por. wyrok SN z 19.8.1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, Nr 5, poz. 81; z 22.5.1990 r., II CR 225/90, Legalis; z 15.5.1997 r., II CKN 162/97, OSN 1997, Nr 12, poz. 195; z 10.6.1999 r., II UKN 681/98, OSN 2000, Nr 16, poz. 626). W orzecznictwie ukształtował się szereg kryteriów ułatwiających dokonanie oceny wysokości

należnego zadośćuczynienia, do których zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi SN w wyroku z dnia 4.6.1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; SN w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8.12.1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145; SN w wyroku z dnia 19.8.1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz. 81; SN w wyroku z dnia 30.1.2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r., nr 4, poz. 40). Podkreślenia wymaga również fakt, iż w doktrynie i orzecznictwie uznaje się, że sąd może odmówić zasądzenia jakiegokolwiek zadośćuczynienia jedynie w wyjątkowych przypadkach (por. wyrok SN z 27.8.1969 r. I PR 224/69, OSN 1970, Nr 6, poz. 111; z 23.1.1974 r. II CR 763/73, OSPiKA 1975, Nr 7, poz. 171; Safjan, Komentarz do Art. 445. KC [w:] K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. T. 1, Wyd. 8, Warszawa 2015).

W wyniku zdarzenia z dnia 30 stycznia 2013 r. powód doznał tzw. okołoprotezowego złamania trzonu prawej kości udowej oraz znaczącej, trwałej i nieodwracalnej blizny będącej jej pozostałością. Ustalając zakres krzywdy powoda Sąd oparł się na powołanych dowodach z dokumentacji medycznej, a także z opinii biegłych sądowych. Pomimo kwestionowania przez strony opinii biegłych z zakresu chirurgii ortopedycznej i chirurgii plastycznej, Sąd uznał, iż po ich uzupełnieniu przez biegłych, opinie te były kompletne, rzetelne i profesjonalne. Wskazać należy, iż rozstrzygając spory wymagające posiadania wiedzy specjalnej, Sąd, nie dysponując takową wiedzą, obowiązany jest przeprowadzić dowód z opinii biegłych. Biegli, będący specjalistami w swoich dziedzinach, wyróżniający się zarówno wysokim poziomem wiedzy teoretycznej jak i wieloletnią praktyką zawodową, w ocenie Sądu sporządzili opinie wyczerpujące i udzielające fachowych odpowiedzi na zadane pytania. W sporządzonych zaś opiniach uzupełniających biegli kompleksowo wyjaśnili wątpliwości stron. Z powyższych względów Sąd przyznał wiarę dowodom z opinii wszystkich biegłych.

Oceniając rozmiar krzywdy doznanej przez powoda Sąd uwzględnił w głównej mierze okoliczność, iż z ortopedycznego punktu widzenia uszczerbek na zdrowiu powoda na skutek obrażeń doznanych w czasie upadku w dniu 30 stycznia 2013 r. w zakresie narządów ruchu wynosi obecnie łącznie 11%, przy czym w zakresie 6% jest to uszczerbek stały wynikający z poz. 147a), w zakresie 5% jest to uszczerbek długotrwały, wynikający z poz. 149 (zał. do rozporządzenia ministra Pracy i Polityki Społecznej z dn. 18.12.2002 r. (poz. 1974) opubl. w Dz.U. Nr 234 z dn. 18.12.2002 r.). Z punktu widzenia chirurgii plastycznej powód doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%, który nie pokrywa się z uszczerbkiem przyznanym przez biegłego ortopedę, a który wynika z trwałej i nieodwracalnej blizny będącej pozostałością operacyjnego łączenia złamania. Łączny doznany przez powoda uszczerbek wynosi zatem 16%, przy czym 11% stanowi uszczerbek trwały, zaś 5% - długotrwały.

Sąd uwzględnił, iż zakres cierpień fizycznych i psychicznych powoda w związku z doznanymi w dniu 30 stycznia 2013 r. obrażeniami narządów ruchu był duży. Na zakres cierpień wpłynął doznany ból, pobyt w szpitalu, założenie wyciągu bezpośredniego, duży zabieg operacyjny, chodzenie przez ponad pół roku przy pomocy kul, także bez możliwości prawidłowego obciążania operowanej kończyny, ćwiczenia i zabiegi usprawniające, ograniczenie w sprawności.

Na rozmiar krzywdy doznanej przez powoda wpływa również fakt, iż powód zmuszony był do korzystania z pomocy i opieki osób trzecich przez długi czas w znaczącym rozmiarze - przez okres ok. 3 miesięcy po wypadku przeciętnie w ciągu ok. czterech godzin dziennie, następnie przez okres kolejnych 3 miesięcy po wypadku - przeciętnie w ciągu dwóch godzin dziennie i dalej przez dalsze 2 miesiące po zdarzeniu w zakresie przeciętnie jednej godziny dziennie. Czynności opieki osób trzecich obejmowały również podstawowe czynności życia codziennego, jak czynności higieniczne czy przygotowywanie posiłków.

Po zastosowanym leczeniu operacyjnym i postępowaniu usprawniającym obecnie pozostaje blizna z przepukliną mięśniową, niewielkie ograniczenie ruchomości prawego stawu biodrowego, umiarkowany okresowy zespół bólowy i poczucie pogorszenia sprawności.

Sąd uwzględnił jednakże, iż u powoda występuje stan po operacji przepukliny dyskowej kręgosłupa lędźwiowego w 2011 r. i wszczęciu endoprotezy totalnej prawego stawu biodrowego w styczniu 2012 r., które wszczęcie mogło mieć wpływ na zaistnienie tak skomplikowanego złamania. Sąd uwzględnił również, iż możliwość usunięcia 5% długotrwałego uszczerbku poprzez usunięcia metalowych elementów zespolenia po złamaniu i zamknięcia przepukliny nie jest oczywista i rodzi poważne zagrożenia ponownego złamania kości, a także możliwość wykonania plastyki przepukliny. Pod rozwagę wzięto także okoliczność, iż obecnie powód nie wymaga pomocy innych osób w wykonywaniu codziennych czynności, jego rokowanie na przyszłość jest dobre.

Uwzględniając wszelkie powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż kwota 45.000 zł stanowi kwotę czyniącą zadość krzywdzie powoda doznanej wskutek zdarzenia z dnia 30 stycznia 2013 r. i kwotę tę zasądził od pozwanego na rzecz powoda. W pozostałym zaś zakresie, tj. co do kwoty 5.000 zł żądanie powoda było nadmierne i nieuzasadnione, i jako takie podlegało oddaleniu.

W dalszej kolejności odnieść należało się do żądania powoda zasądzenia na jego rzecz odszkodowania za poniesione koszty opieki osób trzecich, leczenia, a także renty. Możliwość przyznania przedmiotowych świadczeń statuuje art. 444 k.c., który stanowi, iż w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, wywołanych tym stanem (§ 1) oraz odpowiedniej renty, jeżeli utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość (§ 2). Jeżeli w chwili wydania wyroku szkody nie da się dokładnie ustalić, renta może mieć charakter renty tymczasowej (art. 444 § 3 k.c.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa do kosztów podlegających kompensacie w myśl komentowanego przepisu należą wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Będą to więc **wszelkie niezbędne i celowe wydatki niezależnie zasadniczo od tego, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia** (por. wyrok SN z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116). Dla żądania zasądzenia kosztów opieki osób trzecich jest przy tym obojętne, kto wykonuje przedmiotową czynność – pielęgniarka czy też ktoś z rodziny poszkodowanego (por. SN w wyroku z dn. 4.10.1973, II CR 365/73, OSNC 1974/9/147).

W niniejszym postępowaniu powód dochodził zasądzenia na jego rzecz kwoty 4.912,91 zł z tytułu odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2013 r. do dnia zapłaty, renty miesięcznej na zwiększone potrzeby w kwocie po 1.083 zł miesięcznie począwszy od 1 maja 2013 r., płatnej z góry do dnia 10. każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami od 15 maja 2013 r. w zakresie rat wówczas wymagalnych oraz w przypadku uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat w przyszłości, a także ustalenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze, mogące powstać u powoda w przyszłości skutki wypadku.

W ocenie Sądu żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz kwoty 4.912,91 zł z tytułu zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powód w sposób należyty wykazał poniesienie kosztów zakupu kuli inwalidzkiej uchylnej za 70 zł brutto, wykonania w dniu 9 kwietnia 2013 r. kserokopii dokumentacji medycznej w kwocie 26,91 zł brutto a także wysokość i celowość (w drodze zeznań żony E. W. (2) i opinii biegłych) dojazdu do placówek medycznych samochodem osobowym marki R. (...) w łącznej kwocie 453 zł.

Sąd uwzględnił również żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz zwrotu kosztów opieki osób trzecich w kwocie 4.313 zł. Powód wskazał, iż wymagał pomocy żony zarówno w okresie hospitalizacji jak i przez okres dalszych 3 miesięcy w wymiarze 14 dni po 3 godziny dziennie oraz w wymiarze 76 dni po 4 godziny dziennie. Dochodzona przez powoda kwota obejmuje swym zakresem konieczny i uzasadniony okres korzystania z pomocy osób trzecich wskazany przez biegłego sądowego z zakresu chirurgii ortopedycznej, który wynosił 4 godziny dziennie przez pierwsze 3 miesiące po wypadku, 2 godziny dziennie przez kolejne 3 miesiące i 1 godzinę dziennie przez następne 2 miesiące. Sąd z urzędu posiada wiedzę, iż stawka za roboczogodzinę za opiekę osób trzecich przez opiekunów (...) Komitetu Pomocy (...) w Ł. w okresie wypadku powoda wynosiła 9,5 zł w dni robocze i 19 zł w weekendy i święta. Uwzględniając uzasadniony okres opieki osób trzecich wskazany przez biegłego wynagrodzenie z tego tytułu wynosiło łącznie 5.700 zł (30 dni x

3 miesiące x 4 h x 9,5 zł + 30 dni x 3 miesiące x 2 h x 9,5 zł + 30 dni x 2 miesiące x 1 h x 9,5 zł). Żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz kwoty 4.313 zł z tego tytułu było więc zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Oddaleniu podlegało żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz renty z tytułu zwiększonych potrzeb w postaci kosztów opieki osób trzecich. Powód bowiem nie zdołał wykazać, aby taka opieka w dalszym ciągu była potrzebna. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika wręcz okoliczność odmienna – powód nie potrzebuje obecnie pomocy osób trzecich, jego rokowanie na przyszłość jest dobre i może samodzielnie wykonywać wszelkie czynności życia codziennego. Z tego względu roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz renty podlegało oddaleniu.

W niniejszej sprawie powód dochodził również ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące się u powoda ujawnić w przyszłości, jednakże Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia żądania w tym zakresie. Rozstrzygając o możliwości ustalenia odpowiedzialności pozwanego za takie szkody niezbędnym jest uprzednie ustalenie, że po stronie powoda istnieje interes prawny w takim rozstrzygnięciu. Takowy zaś interes może istnieć, jeżeli z danego zdarzenia wynikają dalsze jeszcze skutki, których dochodzenie w drodze powództwa o świadczenie nie jest możliwe lub nie jest na razie aktualne. Poszkodowany w procesie o roszczenia za szkody na osobie może określić podstawę żadanego odszkodowania jedynie w zakresie tych skutków, które już wystąpiły, nie ma zaś możliwości wskazać tychże, które jeszcze nie zostały ujawnione. Uwzględnienie powództwa o ustalenie odpowiedzialności stanowi dla poszkodowanego znaczące ułatwienie przy dochodzeniu kolejnych roszczeń, nawet wówczas, gdy wystąpią po upływie terminu przedawnienia (tak Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 17 kwietnia 1970, III PZP 34/69, OSNC 1970 r., nr 12, poz. 217). Rozważając ostatnie zagadnienie należy jednak wskazać, iż zgodnie z aktualną treścią art. 442¹ § 3 k.c. przedawnienia roszczenia nie może zająć skutek baku informacji poszkodowanego co do jej źródeł. W razie bowiem wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

W rozpoznawanej sprawie na podstawie opinii biegłych Sąd ustalił, iż obecnie rokowania powoda na przyszłość są dobre. Powód został prawie całkowicie wyleczony, nie potrzebuje opieki osób trzecich. Doznane obrażenia mogą ulec jedynie poprawieniu w drodze zabiegów proponowanych przez biegłego z zakresu chirurgii ortopedycznej, jednak obecnie brak jest podstaw do wnioskowania, iż u powoda ujawnią się dalsze konsekwencje zdarzenia z dnia 30 stycznia 2013 r. Wobec powyższego nie istniały podstawy do uwzględnienia żądania powoda na podstawie art. 189 k.p.c.

O odsetkach od zasądzonej części roszczenia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Art. 817 § 1 i 2 k.c. przewiduje zaś, iż ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, zaś gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

W niniejszym postępowaniu strona pozwana otrzymała wezwanie do zapłaty na rzecz powoda świadczeń w skonkretyzowanej wysokości w dniu 30 kwietnia 2013 r., jednakże szkoda została zgłoszona już 1 lutego 2013 r. Postępowanie likwidacyjne winno zostać zakończone z dniem 1 marca 2013 r. Wobec uprzedniego zakończenia postępowania likwidacyjnego zgłoszenie szkody w skonkretyzowanej wysokości spowodowało wymagalność roszczenia już następnego dnia. Z uwagi na powyższe Sąd uwzględnił zatem żądanie strony powodowej zasądzenia na jej rzecz odsetek ustawowych od uwzględnionej części powództwa od dnia 15 maja 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo między stronami. Sąd uwzględnił żądanie powoda w wysokości 49.912 zł, w pozostałej zaś części, tj. w kwocie 5.000 zł tytułem odszkodowania, oraz zasądzenia renty miesięcznej w kwocie 1.083 zł oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość oddalił powództwo. Strona pozwana przegrała zatem proces w 73% i w takiej części powinna zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania. Łącznie poniesione przez strony koszty postępowania wyniosły 10.685,60 zł, na którą to kwotę składają się koszty wynagrodzenia pełnomocników stron w wysokości po 3.600 zł, oraz dochodzone przez stronę powodową: 2000 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 725,80 zł tytułem wynagrodzenia biegłego (k. 318, k. 396, k. 415, k. 427) oraz dochodzone przez stronę pozwaną: 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 725,80 zł tytułem wynagrodzenia biegłego (k. 317, k. 415, k. 425). Powód poniósł koszty postępowania w kwocie 6.342,80 zł, powinien zaś ponieść w wysokości 2.885,11 zł (10.685,60 zł x 27%). W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania w wysokości 3.457,69 zł (6.342,80 zł – 2.885,11 zł).

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od pozwanego kwotę 1.592,72 zł (2.181,81 zł x 73%) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa.

Na podstawie art. 113 ust. 4 u.k.s.c. Sąd, biorąc pod uwagę rozmiar krzywdy i szkody doznanej przez powoda i w konsekwencji stan jego zdrowia, postanowił nie obciążać powoda K. W. obowiązkiem zwrotu kosztów sądowych od oddalonej części powództwa uiszczonych tymczasowo przez Skarb Państwa i przejąć je na rachunek Skarbu Państwa (pkt 5. sentencji wyroku).